

Една вечеръ зазвъниха камбанитѣ. Дошелъ бѣше голѣмиятъ празникъ. На другия день облѣкоха хората нови премяни, изви се лудо хоро до църквата, всрѣдъ селото.

Джаста-праста намъкна новата си рокля и припна съ дружки къмъ хорото. Наистина, едната ѝ пола висѣше малко накриво, единиятъ ржавъ бѣше подълъгъ отъ другия, но кой ти гледа! Джаста-праста се хвана първа на хорото и скача-ли-скача, повече отъ другитѣ...

А пъкъ сиромашката Циндилъ-пиндилъ нѣмаше рокля за предъ свѣтъ. Тя застана дома си, задъ плета, гледаше жално-жално къмъ хорото и отъ синитѣ ѝ очи капѣха едри, като бисери, сълзи.

Оттогава е останало да казватъ:

— Джаста-праста хоро играе.

Циндилъ-пиндилъ презъ плетъ гледа.

Георги Райчевъ

МИСЛИ ЗА УТРЕ

(Басня)

Настъпила голѣма суша. Изсъхнали билки, треви и цвѣтя. Пресъхнали извори, поточета и блата. Пресъхнало и голѣмото блато, въ което весело и безгрижно подскачали и крѣкали множество жаби. Останали тѣ безъ вода и почнали да се завиратъ изъ тинястото дъно на блатото. Но скоро и дъното изсъхнало и се напукало.

Прѣснали се една нощъ жабитѣ по всички посоки да си търсятъ ново жилище. Две отъ тѣхъ подскачали цѣла нощъ, гледали тукъ и тамъ, но не намѣрили никжде вода. На другия день стигнали до единъ много дълбокъ кладенецъ. Доближили се до него и надникнали. Вжтре блестяла хубава вода.

— Гледай, гледай! извикала едната жаба, не сме се блъскали напрасно цѣла нощъ. Хубаво жилище си намѣрихме. Скачай да скачаме долу!

— Твърде добре, отговорила другата жаба, да се скача надолу е много лесно. Но я помисли, какво ще стане съ насъ, ако и тази вода пресъхне! Какъ ще излѣземъ тогава отъ тоя дълбокъ кладенецъ?

С.